Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΤΑΛΥΤΗΣ

Βασίλης Τουμπέλης*

Σήμερα βλέπουμε το νέο αντιλαϊκό-αντεργατικό κοντσέρτο μετά τις εκλογές του Μαΐου, όπως σωστά πολιτικά το προβλέπαμε. Είχαμε αμέσως το ολοκληρωτικό ξεπούλημα της ΔΕΗ, τους νόμους για παραχώρηση δασών και παραλίων στις ορέξεις αρπαχτικών κ.ά. Έχουμε τα σχέδια που βγήκαν από τα συρτάρια για να προχωρήσουν νέα αντεργατικά και αντιασφαλιστικά μέτρα. Η κυβερνητική κουστωδία, παρά τη βαθιά απονομιμοποίηση την οποία εισέπραξε σης ευρωεκλογές, ορμά ακάθεκτη και εξακολουθεί με εντονότερο ρυθμό το αντιλαϊκό έργο σύμφωνα με τις δεσμεύσεις της.

Η πολιτική αυτή συνεχίζεται, ενώ το πολιτικό τοπίο βρίσκεται σε μεγάλη ρευστότητα, με την άρχουσα τάξη να βιάζεται να αναδιοργανώσει το πολιτικό της προσωπικό. Από τη μια πλευρά προετοιμάζει τον ακροδεξιό-εθνικιστικό-δεξιό πόλο, χρησιμοποιώντας και μια σοβαρότερη Χρυσή Αυγή, από την άλλη γίνονται συστηματικές προσπάθειες να στηθεί η νέα Κεντροαριστερά με Ποτάμια-ΓΊΑΣΟΚ και ό,τι πολιτικά ρετάλια ξεμένουν από την καταβύθιση ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ.

Άμεσος πολιτικός στόχος της ολιγαρχίας είναι από τις επόμενες εκλογές, όποτε γίνουν, ο σχηματισμός μιας κεντροαριστερής κυβέρνησης μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ, για να μπορέσει να συνεχιστεί μια περίπου ίδια με σήμερα πολιτική, με άλλον όμως καμβά. Τα ντόπια και ευρωπαϊκά αφεντικά δεν μπορούν ακόμη όμως να εμπιστευτούν πολιτικά τον ΣΥΡΙΖΑ, όσες διαβεβαιώσεις και να δώσει η ηγεσία του («Ανήκουμε στη Δύση», 15/5/2014, Αλ. Τσίπρας). Κι αυτό δεν έχει να κάνει τόσο με την πολιτική του συγκρότηση όσο με την κοινωνική- πολιτική πίεση που μπορεί ν’ αποδεχτεί από το εργατικό-λαϊκό κίνημα και από τα αριστερά του.

Διανύοντας τον πέμπτο χρόνο της καπιταλιστικής κρίσης, η κατάσταση για τα εργατικολαϊκά στρώματα, σ’ αντίθεση με την αστική τάξη, χειροτερεύει. **Σήμερα έχουμε 2**

εκατ. ανέργους, 1 εκατ. απλήρωτους εργαζόμενους, πολλούς χώρους εργασίας να έχουν μετατραπεί σε γκέτο των 500 ή και λιγότερα ευρώ μισθό, τη μαύρη εργασία να οργιάζει. Άραγε πώς μπορούν να συμπεριφέρονται πολιτικά ή κινηματικά όλοι αυτοί οι εργατολαϊκοί άνθρωποι, εξαναγκασμένοι καθημερινά να επιβιώνουν μέσω της υποταγής και του συμβιβασμού; Ο κόσμος της εργασίας, ο οποίος στην πλειονότητά του μαθαίνει και ζει με αυτά τα χαρακτηριστικά, χωρίς συλλογική οργάνωση και αντίσταση, χωρίς να μεσολαβούν μεγάλα κινηματικά ή επαναστατικά γεγονότα, αντικειμενικά στρέφεται σε επίγειους ή επουράνιους σωτήρες ή βυθίζεται στην παραίτηση και την απογοήτευση.

Αυτή την εποχή βέβαια αγώνες είχαμε σημαντικούς, αποσπασμένους όμως και επικεντρωμένους σε κομμάτια κυρίως του δημόσιου τομέα και χωρίς να υπάρξει κάποια μεγάλη επιτυχία. Σίγουρα ωστόσο έβαλαν εμπόδια στην εφαρμοζόμενη πολιτική και πήγανε πίσω σχέδια. Τι μπορούν να περιμένουν πλέον πολιτικά οι εργαζόμενοι από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, η οποία δίνει καθημερινά εξετάσεις συμβιβασμού και διγλωσσίας μη μπορώντας να εγγυηθεί ούτε ορισμένα βασικά δικαιώματα χαμένα από τις βάρβαρες πολιτικές…

Τι προσδοκούν οι εργαζόμενοι και από μια Αριστερά που θέλει να αυτοαποκαλείται επαναστατική, δίνοντας καθημερινά ρεσιτάλ κραυγών και καταγγελιών, χωρίς ουσιαστικά να μπορεί να συντάξει πολιτική σημερινής διεξόδου συνδεδεμένης με το εργατολαϊκό κίνημα, παρά μόνο σχέδια… Δεύτερης Παρουσίας. Το ΚΚΕ -διότι περί αυτού κυρίως πρόκειται- καθημερινά Λειτουργεί στο κίνημα διασπαστικά, με λογικές καθαρότητας -ΑΔΕΔΥ, ξεπούλημα ΔΕΗ κ.ά.- αλλά και παραίτησης και αποχής -αγώνες Ρυθμιστικού, μέτωπο παραλιακής, σχέδια Μελισσανίδη κ.ά. – δίνοντας αντικειμενικά χέρι βοήθειας στη σταθεροποίηση της σημερινής κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης. Δεν μπορούμε να έχουμε αυταπάτες: στη συνεχιζόμενη καπιταλιστική κρίση στη χώρα μας ή θα δώσει την πολιτική διέξοδο, ανοίγοντας τον επαναστατικό δρόμο, η Αριστερά ή θα ηττηθεί στρατηγικά, με ό,τι αυτό συνεπάγεται – όπως έχει συμβεί στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης. Και αυτός ο πολιτικός χρόνος θα είναι πλέον περιορισμένος.

Το πολιτικό κενό στα αριστερά καλείται να καλύψει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, με αυτές τις λίγες δυνάμεις της. Μπορεί όμως να επιδράσει και σαν καταλύτης στην ανάπτυξη και την οργάνωση των αγώνων του εργατολαϊκού κινήματος. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ καλείται να δέσει πολιτικά τους καθημερινούς αγώνες οι οποίοι παίρνουν αντικειμενικά αντικαπιταλιστική χροιά με ένα άμεσο πρόγραμμα λαϊκής επιβίωσης στην κατεύθυνση του μετώπου ρήξης και ανατροπής με κυβέρνηση-ΕΕ-κεφάλαιο, ανοίγοντας το δρόμο σε στρατηγικούς στόχους.

Σ’ αυτή την κατεύθυνση οι πρόσφατες εκτιμήσεις και αποφάσεις του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

μπορούν να ενεργοποιήσουν ενοποιητικά και προωθητικά τις δυνάμεις της, μιας και είναι πολύ περισσότερα όσα τις ενώνουν από όσα τις χωρίζουν. Μπορούμε να σπάσουμε την αδράνεια που έχει κατακάτσει σ' έναν κόσμο της Αριστεράς. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ζωτικά απαραίτητο να ανασυντάξει τις δυνάμεις της με μια πιο άμεση, αποτελεσματική και δημοκρατική λειτουργία δίνοντας νέα πνοή στη δράση της.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι άμεσα αναγκαίο να πάρει νέες πρωτοβουλίες τόσο στην κορυφή όσο και στη βάση για την συμπόρευση των αντικαπιταλιστικών, αντιιμπεριαλιστικών, αντιΕΕ δυνάμεων, κάτι το οποίο είναι ζωτικής σημασίας. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί στις πρόσφατες εκλογές να μην είχε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, αλλά το δυναμικό της είναι πολλαπλής ισχύος κι αυτό το γνωρίζει πολύ καλύτερα ο ταξικός μας αντίπαλος.** Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ενεργοποιηθεί και οργανωθεί σε μια πιο επεξεργασμένη τακτική και αταλάντευτη στρατηγική, μπορούμε να ανοίξουμε τον επαναστατικό δρόμο, τον μόνο δρόμο που μπορεί να δώσει σημερινή πολιτική διέξοδο και να κάνει τη συγκεκριμένη προσπάθεια για το σπάσιμο των δεσμών της εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας να νικήσει.

*** Μέλος ΠΣΟ ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 27.7.2014